

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. София, 04.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в публично заседание на 03.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **6475** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. Г. У. против решение № 74/07.06.2012г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ). Ответникът оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав намира следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна.

Производството пред комисията е образувано по сигнал с рег. № с 079/08.03.2012г., съгласно който комисия от експерти от Регионалния инспекторат по образованието (РИО) - Х. и представители на общинска администрация на [община], област Х. на основание заповед № 1-130/16.02.2012г. на началника на РИО и заповед № 102/21.02.2012г. на кмета на [община] е извършила проверка в Средно общообразователно училище „Д-р П. Б.“ - [населено място] с директор М. У.. Тази комисия съставила констативен протокол с № КП-12/28.02.2012г., в който изложила, че М. У. е назначила сина си В. У. за заместник на учител, ползващ отпуск по болест, с трудов договор № 00057/20.01.2012г.; че С. У. - съпруг на М. У. е назначен за охрана на училището с трудов договор № 002П/30.09.2003г. При постъпването си на длъжност „директор“ М. У. е подала декларация по чл. 12, т. 2 във връзка с чл. 14 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ), същата

не е декларирали свързани лица по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗПУКИ. Жалбоподателката е представила обяснения пред КПУКИ, описани в мотивите на процесното решение, но неприложени в преписката. Не се намират по нея също обсъдените от комисията писмо с изх. № РД-03-738/16.05.2012г. директора на дирекция „Бюро по труда“ (БТ) - [населено място] към дирекция „Регионална служба по заетостта“ - [населено място] при Агенцията по заетостта към Министерството на труда и социалната политика за обстоятелството, че за периода 20.01.2012г. - 12.03.2012г. няма регистрирани лица със специалност учител по български език и литература; декларации от двама учители – пенсионери; справка в Главна дирекция „Гражданска регистрация и административно обслужване“ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството на 05.04.2012г. Фактът на свързаност и степента на родство между жалбоподателката, С. Г. У. и В. С. У. се установяват от представеното свидетелство за съдимост рег. № 1109/16.10.2009г. на Районен съд Тополовград.

Въз основа на установените от комисията обстоятелства, същата е установила конфликт на интереси (КИ) по отношение на жалбоподателката за това, че е сключила трудов договор № 00057/20.01.2012г. и допълнителни споразумения № 00061/06.02.2012г. и № 00071/20.02.2012г. към него със свързано с нея лице по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ - В. С. У. в частен интерес на същото, които действия представляват нарушение на чл. 8, изр. 2, предложение 1 от ЗПУКИ, както и за това, че при упражняване на правомощията си по служба не е подавала декларация за наличие на частен интерес по повод сключване на горепосочените трудов договор и допълнителни споразумения, с което е нарушила чл. 16 във връзка с чл. 37 от ЗПУКИ.

Доколкото по останалите поводи, описани в сигнала, иницирал производството пред КПУКИ, същата е приела, че не е налице КИ, както и несъвместимост, обсъждането им е безпредметно. Установяването на КИ, описано по-горе, според настоящия състав е незаконосъобразно.

Видно е от приложените в преписката трудов договор и допълнителни споразумения (л.50, 52 и 53 на гърба), че жалбоподателката в качеството си на директор на училището е назначила сина си на длъжността младши учител по български език и литература за заместване на отсъстващ работник – М. К., а впоследствие страните по договора са се споразумели за взети учебни часове на други двама отсъстващи учители заместващият да получи трудово възнаграждение по Национална програма „Оптимизация на училищната мрежа“, мярка „Без свободен час“.

Доколкото не се спори между страните, съдът приема, че са били подадени описаните в процесното решение декларации от Т. К. К. - учител пенсионер, преподавател по български език и литература и Д. Д. А. - учител пенсионер със специалност „Френска филология“ и втора специалност „Б. език и литература“, както и, че двете са отказали да заместят отсъстващата по болест М. К., учител по български език и литература. съдът приема също така поради липсата на спор, че съгласно обсъденото в мотивите на процесното решение писмо от БТ – Х. в периода 20.01.2012г. - 12.03.2012г. е нямало регистрирани лица със специалност учител по български език и литература.

Съгласно чл.2, ал.1 ЗПУКИ, КИ възниква, когато лице, заемащо публична длъжност, има частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективното изпълнение на правомощията или задълженията му по служба.

Директорът на училище е лице, заемащо публична длъжност, съгласно чл.3, т.23 ЗПУКИ и предвид обстоятелството, че ръководи юридическо лице измежду посочените в чл.10, ал.5 от Закона за народната просвета (ЗНП). Съгласно ал.2 и ал.3 на чл.3 ЗПУКИ, в случая частен интерес за свързаното лице (В. С.) представлява получаването на работа със сключването на трудовия договор от 20.01.2012г.; последващите две споразумения имат акцесорен характер и техен предмет е само заплащането на положен допълнителен труд. Поради това в случая, за да бъде направен извод за съществуването или не на КИ, следва да бъде преценено, доколко сключването на посочения трудов договор е повлияно от частния интерес; иначе казано, дали сключването му представлява безпристрастно и обективно изпълнение на правомощията по служба – доколкото директорът на училището съобразно нормативноустановените си правомощия и задълженията си по представената длъжностна характеристика следва да осигури непрекъснатост на учебния процес, в т. ч. чрез своевременното назначаване на необходимия брой учители, или сключването на този договор е мотивирано от свързаността на лицата.

Съдът в настоящия състав намира, че не са налице доказателства за втората хипотеза. Неотнормирана в случая е разпоредбата на чл.22а, ал.1 от Закона за насърчване на заетостта (ЗНЗ). Доколкото няма данни СОУ „Д-р П. Б.”, [населено място] да е с национално значение, по аргумент за противното от чл.10, ал.2 ЗНП и с оглед обстоятелствата по делото следва да се приеме, че то е общинско. Следователно, директорът на училището не може да бъде считан за орган на изпълнителната власт, каквито са директорите на държавни училища на основание чл.19, ал.4, т.4 от Закона за администрацията. Поради това, директорът на общинско училище няма задължението по чл.22а, ал.1 ЗНЗ и неизпълнението му не може да обоснове извод за необективно изпълнение на задълженията по служба.

Що се отнася до обсъдената в мотивите на процесното решение Инstrukция № 2/29.07.1994г. за изискванията за заемане на длъжността "учител" или "възпитател" съобразно придобитото образование, професионална квалификация и правоспособност, макар съгласно приложимата ал.3 на чл.3 от същата инструкция заемането на длъжността учител по учебен предмет от общообразователната подготовка да изисква висше образование по специалност, съответна на този предмет, то съгласно чл.8, ал.1 от същата инструкция, при липса на правоспособни кандидати директорът сключва срочен трудов договор с лица, които не отговарят на изискванията за заемане на съответната длъжност "учител" или "възпитател", до явяването на кандидат с необходимото образование и професионална квалификация. Както беше посочено по-горе, КПУКИ е установила липсата на кандидати за длъжността в процесния период. Ето защо, в случая се установява предпоставката за назначаването на лице, неотговарящо на изискванията, и това обстоятелство също не обосновава извода за необективност при изпълнение на задълженията на лицето, заемащо публична длъжност.

По изложените съображения, съдът в настоящия състав приема, че не се установява КИ по отношение на жалбоподателката при сключването на трудовия договор от 20.01.2012г. Предвид акцесорния им характер, сключването на допълнителните споразумения към него също не обективира КИ.

Ако и да е налице частен интерес по смисъла на чл.2, ал.2 и ал.3 ЗПУКИ, неизпълнението на задължението за подаване на декларация по чл.12, т.4 от същия закон по повод сключването на горепосочения трудов договор не представлява КИ.

Съгласно изричната разпоредба на чл.34, ал.1 ЗПУКИ, неподаването ѝ в срок представлява фактически състав на административно нарушение, за което е предвидено административно наказание – глоба. Фактическият състав на административното нарушение не е свързан с установяването на КИ съобразно неговото определение. Неподаването на декларация по чл.12 ЗПУКИ се наказва на основание чл.34, ал.1 от същия закон, която не е сред посочените в чл.30, ал.1 ЗПУКИ. Съответно, последиците от нарушения, различни от тези по чл.35 и чл.37 по ЗПУКИ имат отделна уредба в Глава девета от същия закон, за разлика от уредбата на последиците от установяване на КИ, съдържаща се в Глава осма на ЗПУКИ. Ето защо, няма основание да се приеме, че неподаването на декларация по чл.12 ЗПУКИ може да представлява КИ, какъвто е бил установен с процесното решение. При изрично уреден фактически състав по чл.34, ал.1 ЗПУКИ за едно и също нарушение в случаите по т.4 на чл.12 от същия закон, този по чл.37 ЗПУКИ предвижда втора, и по-висока санкция. Това положение е в пряко противоречие със забраната на двойно наказване и поради това, съдът в настоящия състав намира, че чл.37 ЗПУКИ не е приложим.

Предвид изложеното и като прецени оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган и в установената форма, без съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Независимо от това, процесното решение е в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на жалбоподателя искане за възстановяване на разноските. Установява се общ размер на последните: 412 (четиристотин и дванадесет) лева, от които 10 лв. държавна такса, 2 лв. банкова такса и 400лв. платен хонорар за адвокат. Сумата следва да бъде възстановена от КПУКИ, предвид чл.22а ЗПУКИ.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 74/07.06.2012г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси.

ОСЪЖДА Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси да заплати на М. Г. У., с ЕГН [ЕГН], сумата 412 (четиристотин и дванадесет) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: